

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 25

гр. Смолян, 16.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

като разгледа докладваното от Зоя Ст. Шопова Въззивно частно гражданско дело № 20235400500004 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.274-279 във вр. с чл.130 ГПК.

С определение № 315/07.12.2022 г. по гр.дело № 367/2022 г. М.ският районен съд връща искова молба с вх.№ 2562/02.12.2022, подадена от ЕТ „Д. - Д. К.“-с. С., обл.Смолян, представлявано от Д. Д. К., чрез Адвокатско дружество „С.и.К“, представлявано от своя управител адв. Г.С., против ОБЩИНА М., представлявана от кмета Ф. М., с която е предявен иск за признаване за установено, че за периода от 2013 до 2021 г., вкл. община М. не е предоставяла услугите по сметосъбиране и сметоизвозване по отношение на собствените на ЕТ „Д. - Д. К.“, недвижими имоти: ПИ с идентификатор 46045.501.766 с площ 900 кв. м. и застроена площ 238 кв. м.; търговски обект с идентификатор 46045.501.766.1, построен през 1960 г., с РЗП на обекта 476 кв. м.; и иск да бъдат отменени като незаконосъобразни ежегодно начисляваните от община М. за периода от 2003 г. до 2022 г. такси за битови отпадъци в общ размер, натрупан за визириания период 4.884,56лв., формиран по отношение на посочените по-горе недвижими имоти собственост на ЕТ, поради недопустимост на предявените икове.

Срещу това определение е подадена допустима частна жалба от ЕТ „Д. - Д. К.“-с.С., чрез упълномощеното от него Адвокатско дружество „С.и.К“-гр.П., представлявано от своя управител адв. Г.С., с искане да бъде

отменено.

В жалбата се твърди, че основен мотив на първостепенния съд за постановяване на атакувания акт било обстоятелството, че първият от двата предявени иска попада в обхвата на чл. 124, ал. 4, изр. 2 от ГПК, но този извод бил немотивиран, съдебният състав не бил направил никакъв правен анализ, нито бил изложил правни аргументи в защита на своята теза. Според частния жалбоподател, единствено приложима в настоящия казус била разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК и в този смисъл правният спор следвало да бъде разгледан по същество. Излага се още становище по отношение на втория предявен иск, че не била налице конкуренция на съдебни производства (гражданско или административно), тъй като искът за отмяна на начислените такси към община М. бил в пряка причинно-следствена връзка с произнасянето по първоначално предявения установителен иск, като по този начин имало обективно съединяване на искове.

На община М., посочена за ответник по делото, не е връчван препис от частната жалба, тъй като не и е връчван и препис от исковата молба, а делото е прекратено непосредствено след проверка на исковата молба по чл.130 ГПК.

Въззивният съд намира, че обжалваното определение е правилно и следва да се потвърди, като се имат предвид изложените от РС-М. мотиви на осн.чл.272 ГПК. По оплакванията в частната жалба съобразява следното:

Невярно е твърдението в частната жалба, че основен мотив на първостепенния съд за постановяване на атакувания акт било обстоятелството, че първият от двата предявени иска попада в обхвата на чл. 124, ал. 4, изр. 2 от ГПК, но този извод бил немотивиран, съдебният състав не бил направил никакъв правен анализ, нито бил изложил правни аргументи в защита на своята теза.

Фактическите твърдения по исковата молба са, че ЕТ „Д.-Д. К.“ през 2003 г. окончателно преустановява търговската си дейност, извършвана от него в собствения му търговски обект с идентификатор 46045.501.766.1 в гр.М.; че в резултат на това търговският обект от 2003 г. е необитаем, за което в община М. нееднократно са подавани декларации по чл.71, ал.1 ЗМДТ. Според сл.бележка, издадена от „ВиК“ ЕООД-гр.Смолян,

същият обект от 2003 г. е прекратил дейността си, от когато насетне не са издавани за него фактури за ВиК услуги. Въпреки това, община М., съгласно справка за неплатени задължения от 04.08.2022 г., започва да начислява ежегодно от 2013 г. насетне такса за битови отпадъци по реда на ЗМДТ и Наредбата за местните данъци и такси на същата община, подробно описани в исковата молба за всяка от годините за периода 2013 г. – 2022 г. включително. Изтъква се от ищеца, че преди 2013 г. общината не му е начислявала подобна годишна такса за битови отпадъци. След като сградата-търговски обект от 2003 г. е необитаема, имотът, в който е построена, не се използва, общината е надлежно уведомена за това и не предоставя във връзка с имотите услугите по сметосъбиране и сметоизвозване по чл.62, т.1 ЗМДТ, ищецът счита, че претендираните от община М. за периода 2013 г. – 2022 г. задължения са неправомерно начислени и незаконосъобразно изискуеми от същата община. Твърди се в исковата молба и че ищецът нееднократно е обръщал внимание на представители на община М., че не следва да му се начисляват такси за услуги, които не е ползвал.

Формулираният в исковата молба петитум е съдът да установи, че за периода от 2013 г. – до 2021 г. включително община М. не е предоставяла услуги по сметосъбиране и сметоизвозване спрямо собствените на ЕТ „Д.-Д. К.“ поземлени имоти с идентификатори 46045.501.766 и 46045.501.766.1. Също така е поискано от съда, в случай, че уважи иска, да отмени като незаконосъобразни ежегодно начисляваните от община М. за периода 2013 г. – 2022 г. такси за битови отпадъци в общ размер от 4 884,56 лв.

При тези фактически твърдения и петитуми, правилно РС-М. е квалифицирал първия иск като такъв по чл.124, ал.4, изр.2 ГПК – ищецът иска да се установи съществуването на факт с правно значение, а именно: че община М. за периода 2013 г – 2022 г. не е предоставяла услуги по сметосъбиране и сметоизвозване спрямо собствените на ЕТ „Д.-Д. К.“ поземлени имоти с идентификатори 46045.501.766 и 46045.501.766.1. Правилно е прието също така, че може да се разгледа установителен иск за несъществуването на този искан правен факт, ако нарочно производство за това е уредено в друг закон; но в случая не се предвижда установяването на искания от ищеца факт с правно значение в друг закон, което прави иска недопустим.

От тези мотиви се вижда, че, противно на твърдението в частна жалба, МРС е направил напълно мотивиран извод, основан на надлежен правен анализ, съдържащ правилни правни аргументи.

За да е допустим подобен иск, както разпорежда същото изречение на ал.4 от чл.124 ГПК, установяването на факта на непредоставяне от общината на услугите за исковия период следва да е предвидено в закон. Такова предвиждане обаче липсва.

Съгласно [Определение № 402/27.09.2019 г.](#) по ч. гр. д. № 2917/2019 г. на ВКС, III г. о., установителен иск за факти, които законът не е въздигнал изрично в негов предмет, е недопустим именно защото всеки факт, релевантен за гражданско правоотношение, може да бъде проверен и установен по повод делото за това правоотношение. В случая не е предявен иск например да се признае за установено спрямо общината, че едноличният търговец не дължи посочените в исковата молба суми за такси за битови отпадъци, основано на твърдение, че не е ползвал услугите сметосъбиране и сметоизвозване по причина на преустановяване дейността в имота; а е предявен иск да се признае, че за процесния период от 2013 г. – до 2021 г. включително общината не е предоставяла услуги по сметосъбиране и сметоизвозване спрямо собствените на ЕТ „Д.-Д. К.“ поземлени имоти с идентификатори 46045.501.766 и 46045.501.766.1.

Неправилно е изразеното в частната жалба становище, че внимателният прочит на исковата молба сочел как единствено приложима в настоящия казус била разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК. Както се вижда от изложеното дотук, ищецът претендира установяването на факта на непредоставяне на услугите от общината за исковия период /по изр.2 от ал.4 на чл.124 ГПК/; а не установяване съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право по смисъла по ал.1 на чл.124 ГПК.

Също така, не е налице неяснота или несъответствие в исковата молба, което да налага оставянето и без движение за уточняване на претенцията. Такива обстоятелства не се и твърдят в частната жалба.

На следващо място, дори да се приеме, че исковата молба следва да се остави без движение, докато се стигне до предявяване на иск за установяване спрямо община М., че търговецът не дължи описаните в исковата молба суми за такса битови отпадъци, този иск отново би бил

недопустим.

Това е така по изложените от М.ския районен съд съображения, макар и касаещи втория предявен иск, които настоящият състав напълно споделя, а именно: че, съобразно изложените от ищеца обстоятелства, предмет на иска е задължение на ищеца към община М. за такса битови отпадъци установена в ЗМДТ, която и съгласно чл. 162, ал.2, т. 1 и т.3 ДОПК представлява публично общинско вземане. Съгласно чл. 4 и чл.9б от ЗМДТ събирането на местните данъци и такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Изпълнителното основание за публичните вземания е акта за установяването им, издаден от съответния компетентен орган, съгласно чл. 165 от ДОПК, който акт подлежи на обжалване по предвидения за това в АПК ред. Следователно е предвиден специален - административен ред за реализиране на права при неправилно установяване на финансови задължения, представляващи местни такси, при което ищецът разполага с възможността да реализира правата си по административен ред. Наличието на изрична специална процедура за издаване на акта за установяване на публични вземания на общините и уреден начин за принудително събиране изключва приложението на реда по ГПК. Недопустимо е да съществуват и да са приложими паралелно за едни и същи вземания както редът по ДОПК, така и редът по ГПК. Специалната процедура по ДОПК изключва приложението на гражданскопроцесуалния ред за установяване и събиране на публичните вземания на общините. Публичните общински вземания не могат да бъдат предмет на исково производство пред съда, защото се установяват с административен акт, подлежащ на обжалване по реда на административното производство и на облекчен ред на изпълнение по ДОПК.

Както се отбеляза по-горе, по отношение на втория иск се изразява в частната жалба мнение, че в настоящия случай не е налице конкуренция на съдебни производства (гражданско или административно), тъй като искът за отмяна на начислените такси към община М. е в пряка причинно-следствена връзка с произнасянето по първоначално предявения установителен иск - налице е обективно съединяване на искове.

Правилно се сочи от жалбоподателя, че не е налице конкуренция на съдебни производства. Това обаче е така не по поддържаната

от жалбоподателя причина/защото тук имало обективно съединяване на искове, при което вторият иск-за отмяна на таксите, бил в пряка причинно-следствена връзка с произнасянето по първоначално предявения иск/, а по изтъкнатата от РС-М. причина - защото няма два паралелни пътя, по които да може се осъществява защитата му относно негови задължения към община М. за таксите за битови отпадъци през исковия период; редът е само един – специалният административен ред по ДОПК във вр. със ЗМДТ, който изключва общия исков ред.

По изложените съображения Смолянският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 315/07.12.2022 г. по гр.дело № 367/2022 г. на М.ския районен съд.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд по реда на чл.274, ал.3 ГПК в едноседмичен срок от връчването му на ЕТ „Д.-Д. К.“-с.С., чрез Адвокатско дружество „С.и.К“-гр.П., представявано от адв.Г.С..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____